

# Ahşap Evin ESRARI

HAVVA TEKİN

ÇİZER:  
SÜMEYYE TÜRK GÜN

ilk genç  
E  
timas

i y i k i k i t a p l a r ı m v a r . . .



● TİMAŞ YAYINLARI ●  
İSTANBUL 2023

# AHŞAP EVİN ESRRARI

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Uzman Editör	Yalçın Yaman
Yardımcı Editör	Feride Büşra Bayyigit
Kapak Tasarım	Esra Burak
İç Tasarım	Kısmet Gül Albayrak
1. Baskı	Mayıs 2024
Uluslararası Seri No	(ISBN) 978-625-98346-1-0

## TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Bahçelievler Mah. Zübeyde Hanım Cad. No: 8 Üsküdar/İstanbul
Telefon	(0212) 511 24 24
E-posta	bilgi@timasilkgenc.com

Baskı ve Cilt	WPC Matbaacılık
Sertifika No	50884
Adres	Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17-1 Esenyurt / İstanbul
Tel	(0212) 886 83 30



TİMAŞ İLK GENÇ / 5816

ÖZGÜR ROMANLAR/ 68

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2022 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.



*Araştırmacı ruhuyla her zaman ilham kaynağı  
olan oğlum Arman'a...*



## BEKLENMEYEN HABER

Annemin sesi her zamanki sevgi dolu tınısını yitirip de kızgın bir tona ulaştınca ismimi duya-bildim. “Neden duymuyor bu çocuk beni?” diye söyleniyordu. Kime diyordu? Ne zamandan beri diyordu? Kulaklığımı çıkarıp yerimden fırladım. Eve gelmiş, vestiyerin önünde ceketini asmakta olan babamla konuşuyorlardı. İki-birden bana baktılar. Annem azıcık yüzünü asmıştı. Babam da soru soran gözlerle bana bakıyordu.

“Özür dilerim anne, duymadım.”

Babam kaşının birini hafifçe yukarı kaldırarak alaycı bir tavırla başını salladı.

“Valla bana kalırsa duyu organlarına ses gitmemiştir. Kulaklık mı engelliyor acaba? Ne dersin Tolga?”

Evet, işte bu babamın kibarca uyaran sesiydi.

“Evet babacığım.” dedim. “Kulaklıkla müzik dinliyordum, duymamışım annemi.”

“Müzik dinlemene sözüm yok. Hatta müzikle ilgilenmenden çok mutlu olurum ama annenin sana ihtiyacı olabilir. Sana çok önemli bir şey duyurmaya çalışıyor da olabilir. Duyamayabilirsin. Hem kulaklıktan yüksek sesle müzik dinlemek çok sağlıklı bir durum değil bence. Başkalarını rahatsız etmeyecek bir ortamdaysan kulaklık kullanmadan dinlemek ya da kulaklıkla dinliyorsan sesini biraz kısmak daha iyi değil mi?”

Galiba ben şu kulaklık işini abartmaya başlamıştım. Haklıydı. Çok haklıydı. Birlikte salona geçtik.

“Hadi bakalım.” dedi babam, “Ben ellerimi yıkayıp üstümü değiştirirken sen de güzel bir müzik çal da biz de nasibimizi alalım bu müzik evreninden.”

Ben babamın sevdiği müziklerden birini müzik çalara yerleştirirken annemin sesini duydum.

“Sonra da birlikte sofraya kuralım küçük bey. Örneğin tabakları masaya yerleştirebilirsin.”

Eh, bu, annemin kızgınlığını yok etmek için bana sunulmuş bir fırsat olduğundan hemen yerimden kalkıp doğrudan mutfağa yöneldim. Vivaldi'nin Dört Mevsim'i çalmaya başladı. Müziğin kendine özgü bahar tınıları evi doldurmuştu. Babam en çok bu parçayı severdi.

“Aaa, işte bu harika!” dedi babam. “En sevdiğim parça. Bahar coşkusu dolu bir müzik...”

Mutfak kapısında karşılaştık. Gülümsedi, göz kırptı, kulağıma eğildi, annemin duyabileceği bir sesle “Aman, kadınları kızdırmamak gerektiğini öğrenmeye başlasan iyi olur oğlum. Hatta annenle başla istersen.” deyip, küçük bir kahkaha atarak anneme göz kırptı. Anneme baktım. Gülümsüyordu. Kızgınlığı tamamen geçmişti.

“Size müthiş haberlerim var!” dedi birden babam. “Ama yemekten sonra...”

Sesi gerçekten de çok neşeliydi. Babam yemekten sonra demişse yemekten sonra beklemek gerekiyordu. Bekledik. Yemeğin ardından salona



geçip koltuklara oturmuştuk ki babam gülümseyerek söze girdi.

“Şöyle bir keyif oturuşu yapayım da öyle başlayayım söze...”

Bunu söylerken arkasına bir yastık daha yerleştiriyordu. Annem dayanamadı.

“Ay Cihan, meraktan öldük. Şöyle artık şu müthiş haberini.”

Babam belli ki anın tadını çıkarıyordu, işi biraz daha uzattı.

“Oturayım şöyle de konuşuruz. Kızım nerede? Nerede benim kızım?”

Babam cümlesini tamamlamıştı ki İrem koşarak içeri girdi.

“Babacığım... N’ olmuş? Haberin neymiş?”

Bu benim “bıcırık” diye takıldığım kız kardeşimin evi dolduran sesiydi. Her zaman yaptığı gibi babamın kucığına zıplamıştı.

“Hımm...” dedi babam, “Herkes burada ve herkes merak ediyorsa ben de anlatayım bari. Bugün müdür beni yanına çağırdı. Atanma yazınız geldi Cihan Bey, hayırlı olsun, dedi.”

“Ne demek bu? Atama yazısı nedir?”

“Güzel kızım, atama yazısı bir yere görevlendirildiğini veya görev yerinin değiştiğini haber veren yazı demektir.”

“Yani şimdi senin görev yerin mi değişti?”

“Eveet. Benim görev yerim değişti.”

“Aaa!” dedi annem hayretle. Gerçekten mi?”

“Evet. Bergama Müzesi yeni görev yerim. Ege’nin çok güzel bir yerinde. Hepiniz çok seveceksiniz.”

“Yani tanışıyoruz...” dedi annem. Sesi hem şaşkın hem de hüzünlüydü.

“Taşınıyor muyuz? Başka bir şehre mi yani?”

Bu soru, annem kadar şaşırın kardeşimin sorusuydu.

Ben de şaşkındım ama onlar benim söyleyebileceğim bütün şaşkınca soruları benden önce sormuşlardı.

“Aaa... Yani ben şimdi bütün arkadaşlarımı burada mı bırakacağım?” diye sordu kardeşim.

Dayanamayıp lafa girdim.

“Yok, istersen birazını götürelim. Sen istediklerini seç İremciğim.”

“Anneee, şuna bir şey söyle.”

“İremciğim, abin seninle şakalaşıyor.”

“Çocuklar, arkadaşlarınızı geride bırakıyoruz doğru ama gitmek zorundayız. Buradan başka yere gitmiş olmamız arkadaşlarımızı unutacağız anlamına gelmiyor tabii ki. Onlarla haberleşeceğiz elbette. Hem biliyor musunuz, bazen farklı şehirlerde olmak arkadaşlıklara farklı güzellikler de katar. Birbirinize yaşadıklarınızı aktarıp yeni şeyleri bölüşebilirsiniz. Öyle değil mi karıcığim?”

“Kesinlikle öyle. Başka şehirlerde yaşayan dostlarımızı siz de biliyorsunuz, çocuklar. Hatta amcanız da İstanbul’da ama yine de sık sık haberleşiyoruz. Demek ki uzaklık dostlukları bitirmezmiş. Önemli olan iletişimi kesmemek. Birbirinizi arayıp sormazsanız ancak o zaman dostluk biter.”

Babam doğru söylüyordu. Annemin Bursa’da yaşayan okul arkadaşı Nazime teyzeyle haberleşmeyi sürdürdüklerini biliyordum. Babamın da hem amcaları hem de onlar gibi İstanbul’da yaşayan asker arkadaşı Harun amcayı sık sık aradığını biliyordum. Belki arkadaşlarımızla sık sık görüşemeyecektik ama ben de İrem de arkadaşlarımızı telefonla arayabilirdik. Görüntülü görüşebilirdik, yaz tatillerinde buluşabilirdik. Düşüncemi okumuş gibi “Aa!” dedi İrem, “Biz de arkadaşlarımızla gö-

rüntülü görüşürüz.” Anlaşılan kardeşim taşınmanın kaçınılmaz olduğunu çabucak kabullenmişti.

“Önümüzde fazla zaman yok Gülerciğim. Bu yüzden neler yapacağımızı konuşalım. Yapılacak, planlanacak çok şey var. Hafta sonu taşınacaksaak topu topu dört günümüz var demektir. Dört gün de bir taşınma için fazla değil doğrusu.”

“Dört gün mü?” dedi annem. Hayretten irileşmiş gözlerle babama bakıyordu. “Bu kadar kısa zamanda nasıl hazırlanacağız Cihancığım?”

“Ben de daha geniş bir zaman olsun isterdim ama göreve başlamam gereken tarih belli, bu yüzden bir an önce gidip yerleşmemiz gerek. Merak etmeyin, herkesle vedalaşacak zamanımız olur.”

Annemin hâlâ kaygılı, şaşkın bakışları sürüyordu. Babam bu bakışları gördü.

“Birlikte toparlanacağız canım, merak etme sen. Hep beraber hazırlanacağız. Gittiğimiz yerde de yapacak işlerimiz olacak, bu yüzden bir an önce taşınmak gerek.”

Annem başını iki yana sallayarak sustu.

Ertesi gün başlayan hazırlıklarımız kelimenin tam anlamıyla bir koşuşturmaydı. Annem “Bunları hiç kimseye bırakmam, kırılırlar, sonra çok